

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 64. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm3349/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Siden satte Gud Abraham paa Prøve og sagde: tag Isak, din ælskede, din søn og gå til Høi-Landet og bring mig et Offer af ham paa et af Bjergene, som Jeg bestemmer! Da stod Abraham tidlig op om Morgenen og sadlede sit Æsel og drog afsted, med Isak og Lo af sine Tjende og med Tørre-Brænde til Offeringen. Trede Dagen fik han Stedet i Sigte som Gud havde valgt, og sagde da til sine Slaver: her I nu her med Æslet, mens jeg og Drengen gaar derhen, saa komme vi igjen naar vi er færdige! Brændet maatte Isak bære og selv gif Abraham med Ilden og med Offer-Kniven i Haanden, men, alt som de nu gif ved Eken ad hinanden, da sagde Isak til sin Fader Abraham: min Fader! Ja, min Son! sagde han, hvad er det? Vi har Ild og Brænde, sagde Isak, men hvor er Offer-Lammene? da sagde Abraham: for Lammene, Son, vil Herren sørge! Dermed gif de videre, og da de kom til Stedet, bygde Abraham et Alter, lagde Brændet iløve, bantet sin Son Isak og lagde ham ovenpaa Brændet paa Alteret og kaldte efter Offer-Kniven, for at slagte sin Son; men da faldt Gverens Engel fra Himmelen ad ham og raabte: Abraham, Abraham! løg ikke Haand paa Drengen og gjør ham ingen Skade, thi nu kan Jeg mærke, du frygter Gud og vilde for min Skyld opoffre selv din ælskede Son! Som nu Abraham saae sig om, fik han Dit paa en Bæder, som hængte fast i Skatter ved Hørens, samme Bæder gif han hen og tog og oftrede til et Brænd-Offer ifødenfor Isak.

Da Abraham var hundrede og syv og tredive Aar, døde Sara hans Hustru og han købte en Ager, med en Klippe-Hule, af Høbiten Ephyron, til en Familie-Begravelse, og der jødede han Sara, i Hulen Makpela, ved Hebron i Canaans Land, som med Ageren blev ham tilfædet til et Grav-Sted.

Abraham blev imidlertid selv hundrede og fem og halvs-hundredstyve Aar, og saae sine Børne-Børn i Døvert, Isaks Sønnen, Jakob og Esau, som han havde med sin Brænde

Med Elke, og da Abraham døde, maatte af Dage, blev han begravet hos Sara i Hulen Makpela.

Jungenlunde der Man undres coer, at de fleste Løstere i vore Dage si ret seld ved, hvormeget de toer af denne fornemdelige Tale, der bestandig spæet at svæve mellem en poetisk Dyd og en ibyldig Historie; thi det Naturlige og Dværs-Naturlige, det Guddommelige og Menneskelige, som Man i vore langt mere anatomiske end poetiske Dage pleier saa stærkt og dødt at adskille, sammenslyder her saa let og levende for vore Dine, at Man har onde ved at troe dem, end lige da Historien, som de Skrifts-Kloge saa leitet har gjort til en Troes-Artikel. Betragt vi imidlertid med Forskands opløste, det er, med videnskabelige Dine, denne døtlige Skildring af Abraham, den mageløse Folke-Fader, der ikke lige for Intet er kaldt Guds Ven, da see vi ogsaa et saa træffende Forbillede paa det Stærke, der udviklede sig i Tidernes Løb, at vi neppe fristes til at tvivle om, Ederne jo virkelig maade have haft en saadan vidunderlig Stam-Fader, af hvem Christus var den ægte og Mahomed den vægts Sø, saa det her, som overalt i den hellige Historie, bliver det eneste fornemlige Spørgsmaal, ikke om det er muligt, der saa klart og glædelig har vist sin Virkelighed, men kun: paa hvad Maade Man helst skal forklare sig det. At nemlig Troen paa den heilige Gud, der skabte Himmel og Jord, og paa et virkelig Samfund mellem den guddommelige og menneskelige Natur, maatte i Tid-Tiden vidunderlig gribe en Enkelt-Mand og lige saa vidunderlig gestalte hans og hans Afkomms Levnets-Løb, naar det nogenstunde stulde blive et Læbedom og en Christenhed i Verden, det see vi af Hebenskabets Historie, og Spørgsmaalet er da kun, om dette var en blot Efter-Virkning hos de mest Poetiske Nature af Menneskets Skabelse i Guds Billede, eller tillige, som Tøberne og de Christne har troet, en ny Virkning af Guden.

